

Tôn Kỳ đại náo Cali

Mấy kỳ trước ghé Cali đều tìm cách trốn tránh bạn bè vì sợ bị lôi đi ăn nhậu tùm lum hại dạ dày và sức khỏe.

Năm nay trốn mùa Đông Canada nên thuê hẳn một căn nhà của người quen tại Dana Point đóng đô luôn một tháng. Dana Point ở miền Nam Cali, cách San Diego khoảng chừng hơn trăm cây số, khí hậu khá tốt, những ngày nắng thì bầu trời xanh ngắt, đứng trên cao nhìn xuống Thái Bình Dương cũng một màu xanh ngắt, phong cảnh thật là bao la hùng vĩ.

Nồi húng đôi khi muốn nhảy qua đây ả thân luôn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại nhớ đến những ngày tuyết trắng bay phất phới như vẩy rồng, những rừng lá cây rộ lên muôn màu vào những tháng mùa Thu, nhất là những bạn bè đã cùng nhau chia sẻ ngọt bùi mấy chục năm... thôi đành dừng bước tại cái xứ giá lạnh nhưng dân hiền hòa này vậy!

Gặp lại một lô bạn bè cũ vào đúng dịp Tết, thật đúng là vui như Tết! Ngày đầu tiên đi dự Tiệc Mừng Xuân của SVQY, được ngồi cạnh Giáo Sư Đào Hữu Anh, GS Nông Thế Anh, lại được nghe Cậu Cỗ Lù Nhảy Dù thổi Trompette, được nhảy bebop với chị Trần Chu Mỹ và quăng chị xuống sàn, dzui ơi là dzui!

Sau đó trong mấy tuần đấu chưởng mặt chược với các cao thủ võ lâm như Lưu Đức Thụy, Trần Hùng Hải, Trần Chu Mỹ, Phạm Gia Thuần, Đặng Đức Nghiêm, tổng cộng sau sáu trận tính số thua 25 tí, xấu hổ quá!

Mấy quan đốc ở Nam Cali mới tập tễnh đánh 2 bộ khung, ù báo lia chia!

Mấy ông lấy Kỳ tôi ra làm bưng xung, dọa các chị quản giáo là phải đi hầu bài Cậu Khánh nên được thể đi xoa vung vít trong mấy tuần, lấy làm hạnh phúc lắm!

Có vui thì cũng có buồn. Trung tá Bác sĩ Nguyễn Văn Thế, đầu đàn của Quân Y TQLC, đã tạ thế. Trương Minh Cường, Trần Hùng Hải và Kỳ tôi, đã đến viếng linh cữu và chia buồn cùng tang quyến. Bác sĩ Thế rất được dân địa phương ưa chuộng và kính mến. Viết vài hàng ra đây để tưởng niệm một đàn anh và một chiến hữu.

Ngoài các bạn đồng nghiệp, còn gặp lại một số bạn giang hồ.

Sau mấy chục năm mới gặp lại Trần Minh Công (không ngủ). Cò Công một thời oanh liệt theo Tướng Sáu Lèo đi dẹp loạn ở Đà Nẵng cùng với Cò Ly. Hồi còn làm Cò Quận Nhì, cậu Công đã cho lâu la đi lùng bắt mấy tên du đảng chém trộm Tôn Kàn!

Rồi đến Nguyễn Năng Tể. Trong đảng đánh xì ruồi ở garconnière Ngô Đức Kế, đã có 3 chàng ra đi vĩnh viễn. Đó là Huy Cường, Nguyễn Tường Vũ và Phạm Dương Hiền. Tể và Kàn tôi vẫn còn nặng nợ với đời.

Đến thăm Vũ Tài Lục thấy người đã tám bó mà giọng nói vẫn sang sảng (quý tướng!). Biết nhau từ mấy chục năm mà ông không hề xem tướng cho tôi lần nào! Ông cười bảo: “Tướng cậu không xem được, vì cậu chẳng giống con giáp nào!”

Người mà tôi muốn viết về nhiều nhất là Bùi Quyền. Xừ này làm tới Quan Năm lặn. Trung tá Lữ Đoàn Phó Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù. Từng làm Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 5.

Quan trường hơi lặn đạn vì can tội hay nghênh nghênh, lại có tật hay chọc ghẹo các xếp lớn.

Vì muốn sống chết với đám lính của mình nên Quyền không bỏ chạy, kẹt lại Việt Nam, đi tù cải tạo 13 năm, ăn cơm Việt Cộng mờ mắt! Ra tù mới biết vợ con đã qua Mỹ, chàng tà tà ẩn thân ở quê nhà, lấy xoa làm tiêu khiển, chẳng lo hát ô hát iếc gì hết!

Bỗng một hôm có Công An đến nhà và ra lệnh phải làm giấy tờ đi Mỹ cho gấp. Quyền ta sợ tội nó gài nên tỉnh bơ, chẳng làm đơn từ gì cả.

Hai ngày sau, Công An lại lùng đến và đe: “Làm giấy tờ đi Mỹ tút xuyết, nếu không thì đi... tù!”

Quyền ta hoảng quá, bèn nộp hồ sơ ngay. Bảy ngày sau đã lên máy bay qua Mỹ. Tới nơi, anh chàng được đưa thẳng về một căn cứ Không Quân ở Colorado và đưa ngay vào Phòng Khánh Tiết. Trong phòng, Tướng Tá Mỹ đứng ló nhố, người ta bảo với Quyền: “Lát nữa, Tổng Thống Bush sẽ tới và sẽ gắn lại hết các Huy chương mà Quân Đội Mỹ đã trao tặng anh, sau đó anh sẽ tháp tùng Tổng Thống lên khán đài!”

Hóa ra đây là ngày lễ Mãn Khóa của con trai Quyền.

Quyền có hai người con trai, đều là sinh viên phi công. Một cậu đậu Á Khoa. Trước ngày mãn khóa, Tướng Chỉ Huy Trưởng của Trường gọi cậu lên và bảo:

– Anh là người tỵ nạn, mới qua đây mà đã thành công rực rỡ. Anh có đặc ân gì muốn nhờ tôi, nếu làm được, tôi sẽ cố gắng giúp anh toại nguyện.

Người con trai Quyền trả lời:

– Tôi chỉ có một ước vọng. Đó là nhìn thấy bố tôi ngồi trên khán đài dự lễ gắn lon của tôi.

Ông Tướng đã sử dụng hết quyền lực của mình để vận động cho Quyền sang Mỹ dự Lễ Mãn Khóa của người con trai.

Đây là một truyện hi hữu mà tôi mới được nghe, trình với bà con xa gần để chia sẻ ngọt bùi!

Qua Mỹ, Quyền cư trú tại San Jose. Vì có đai đen Judo và được sự giới thiệu của một cựu Trung tá Mỹ nên được job làm cai tù. Cách đây hơn 20 năm, tôi có đến nhà Quyền xoa mặt chược. Anh chàng đi làm, để lâu la hầu tiếp tôi, uỳnh suốt đêm, thật là đã!

Tôi nhớ có một cô gái xinh xinh bung nước mời. Sau này mới biết đây là con gái một người bạn, Quyền đã giúp đỡ nuôi ăn học, nay đã trở thành một dược sĩ làm ăn phát đạt.

Hiện nay Quyền xum họp với gia đình ở San Diego.

Kỳ này được Cò Công đãi ăn nhậu ở Bolsa, Kàn tôi mong có ngày được thù tiếp mấy bạn ở Toronto để cùng nhau hàn huyên tâm sự nhiều hơn!

Một người mà Kàn tôi vẫn hằng tưởng nhớ tới là chị Kiều Chinh. Tôi vẫn giữ được tấm hình chụp với chị trong tiệc cưới của tôi tại Hotel Continental Sài Gòn. Sau gần 40 năm nay mới gặp lại, trông chị vẫn không thay đổi gì nhiều, dáng dấp vẫn phảng phất cái đẹp trang nhã của một thiếu phụ phong lưu đài các.

Chị ở một căn nhà rất đặc biệt, có một không hai tại Los Angeles. Chị cũng như Kàn tôi rất sợ những căn nhà to chềnh ềnh xây theo kiểu cải lương tuồng La Mã, cột kèo hoa giả loạn xà ngầu. Chị đã tự tay vẽ kiểu và trông nom việc xây cất một căn nhà phối hợp nền văn minh Đông và Tây. Trong nhà đầy đủ tiện nghi hiện đại kín đáo nằm trong một bối cảnh rất Việt Nam, có hành lang rộng rãi, có thư phòng thanh nhã, có nơi thờ phượng trang nghiêm. Ngoài vườn có tre có trúc có đá có nước vừa Thiền vừa ngoạn mục.

Mong gặp lại chị một ngày gần đây trong căn nhà xinh xắn ấm cúng đầy thơ mộng này!

Kỳ này du ngoạn Cali được bạn bè tiếp đón nồng hậu, thật là hạnh phúc!

Ai nấy đều Cổ lai hi mà vẫn đi hai chân, chưa ngồi xe lăn, lại còn đấu hót tung bùng với nhau, đúng là Phúc Đức Trời Phật độ trì, chẳng còn ước mong gì hơn!

Thêm nữa, bà xã lần này trở tài nấu nướng, được bà con anh em bên đó thương tình thưởng thức khen ngợi rồi rít, Kàn tôi cũng được thơm lây khoái phỏng lỗ mũi, vậy xin có đôi lời vinh danh chị quản giáo của Kàn tôi một phát cho phải đạo!

Cali, chào mi! Hẹn ngày tái ngộ!

TÔN KÀN 2011

